

FILIP TAMÁS

# Nem lehet kitépni

Valami nagy-nagy tüzet kéne oltani,  
mert egy Molotov-koktél röpült a farakásra.  
Egymáson heverő világok égnek, nem lehet  
kitépni belőlük azt, ami jó volna hegedűnek.

Ülök az elefántcsont világítótoronyban,  
s nézem a lángokat. De oly messze vagyok,  
hogy nem hallom, dalolnak-e vagy ropognak.

Az örök világosság így nem kezdődhet.  
A szemem becsukom, belülről is látom  
a kapcsolót, amellyel leoltom a fényeket.

## Önfeledten

Ballagtak szépen a Duna felé,  
észre sem vették, hogy morze-dalt  
kopognak lépteik, nem gondolták,  
hogy lelkük megmentésre vár,  
belefeledkeztek a legrégibb vitába,  
mely emberek között létezik.

Fújt a szél, röptette utasait, a züm-  
züm leveleket, folyt a víz, úsztatta  
utasát, egy öngyilkost, tekintetében  
a csodálkozást, hogy milyen a halál,  
zsebében a szétázó bevásárlólistát.

Nem tudták, csak távcső mered  
a városukra, vagy rakéták is, oly  
önfeledten éltek, mint akik érzik,  
nem kell semmitől félniük, mert  
nincs az a mesterlövész, aki  
merné célba venni őket.

# Befelé mosolyognak

A szellemhíd elvész a ködben,  
mandarinok és guruk  
sétálnak rajta, és nem  
érnek át, nincs túlsó oldal,  
és nem érnek vissza, mert  
innenső oldal sincs már;  
talán nem is volt soha.

Beszélgetésük hangtalan, és  
ők sem látszanak, csak  
ahogy befelé mosolyognak.  
Hogy min és miért, titok marad,  
akárcsak az, hogy ezen a hídon  
a korlát miért középen  
és nem a széleken van.